

kommer en enstemmig vedtaget resolution i Sikkerhedsrådet, bakker man så op?

(Kort bemærkning).

Villy Søvndal (SF):

Jeg synes stadig væk, at det, hr. Jeppe Kofod ikke svarede på, er det grundlæggende spørgsmål: Tror hr. Jeppe Kofod og Socialdemokraterne på, at en fortsat militær tilstedeværelse er en del af løsningen eller er en del af problemet? Det er jo ikke sådan i dag, at irakiske grupper bekæmper hinanden; det er jo ikke sagen. Det er ikke shiitter, der slås mod sunnimuslimer, det er ikke situationen i dag. Situationen i dag er, at irakiske grupper slås imod besættelsesstyrkerne, specielt de amerikanske og i lidt mindre omfang de engelske.

Der synes jeg, at det afgørende spørgsmål er: Hvordan bidrager man i den situation bedst til at få gjort det flintrende klart for Det Hvide Hus i USA, at den nuværende kurs er så katastrofal, at man er nødt til fuldstændig at ændre kurs. Hvis det sker i de kommende dage i forbindelse med en FN-resolution, så vil jeg godt se FN-resolutionen, før jeg forholder mig til det.

(Kort bemærkning).

Jann Sjørnsen (KD):

Jeg synes simpelt hen, det er for meget at høre på hr. Villy Søvndal i denne her debat. En række ordførere har stillet spørgsmål til hr. Villy Søvndal og til SF om, hvorvidt man kan regne med SF's opbakning til det, der bliver besluttet i FN. Alligevel bruger hr. Villy Søvndal al sin taletid, når han skal give svar til bl.a. hr. Jeppe Kofod, på at stille en række nye spørgsmål.

Derfor vil jeg godt gentage nogle af de spørgsmål, der har været rejst fra bl.a. hr. Jeppe Kofods side over for hr. Villy Søvndal og SF, og mest af alt det helt grundlæggende spørgsmål – for nu at blive i hr. Villy Søvndals egen terminologi – hvad FN skal gøre i denne her sag, for at SF vil bakke op.

Kl. 14.55

Hvorfor vil hr. Villy Søvndal og SF ikke følge FN-sporet i denne her sag, når FN nu langt om længe er kommet med og det må være i alles interesse, at vi får stabiliseret situationen i Irak og får bygget noget, der bare kunne ligne et demokrati op?

(Kort bemærkning).

Villy Søvndal (SF):

Jeg synes selv, at det helt afgørende at vurdere i de kommende dage, er, hvilken position FN i det her spørgsmål får lov til at bringe sig i.

Hvis nogen er i tvivl om magtspillet, så kunne man se det i går, da Brahimi blev tvunget til at udpege en irakisk regeringsleder, som han helt oplagt ikke brød sig om at skulle sige ja til. Han havde selv foretrukket, hvilket han har lagt vægt på hele tiden, at det blev en uafhængig regering af embedsmænd og ikke politiske folk, der kom til at sidde ved magten. Han blev så fanget af den kortslutning, som den amerikanske administration lavede i forhold til at sikre sig en meget hurtig udpegning af et nyt irakisk regeringsråd. Derfor synes jeg ikke, man kan bevare det spørgsmål, der lyder: Hvordan vil SF stemme til en resolution, vi i dag ikke kender? Det afhænger fuldstændig af, i hvor høj grad den irakiske regering og FN kommer i den bestemmende rolle. Eller sagt modsat: Hvis det fortsat er sådan, at amerikanerne har kontrollen over militære operationer, har kontrollen over store dele af olieområdet, har kontrollen over store dele af det irakiske politiske system, så er det klart, at så er situationen set fra SF's side ikke gunstig.

(Kort bemærkning).

Jann Sjørnsen (KD):

Nu spurgte jeg ikke så meget til, hvordan SF vil forholde sig til en fremtidig FN-resolution, for der er sådan set allerede i dag et mandat til den stabiliseringsstyrke, som opererer i Irak i dag, og som danske soldater er en del af.

Det, jeg bare må konstatere på baggrund af det svar, som hr. Villy Søvndal nu har forsøgt at give mig i denne her omgang, er, at SF sådan set har det med FN som en række andre lande i verden har, nemlig at man vælger a la carte i forhold til de FN-beslutninger, der bliver truffet – man vælger a la carte.

Det er jo ikke noget nyt, vil jeg gerne sige til hr. Villy Søvndal, at FN er udsat for en magtkamp, at det er en politisk kampplads – selvfølgelig er det det – som en hvilken som helst anden politisk organisation. Det, verdenssamfundet bare har besluttet sig for ved at tilslutte sig FN-pagten, er, at man vil acceptere at følge, hvilket der også er tradition for i Danmark med undtagelser – beklageligvis også sidste år på den danske regerings side – de beslutninger, der bliver truffet af bl.a. Sikkerhedsrådet.